

ren. Bygningerne eller nogen af disse, da kommer den Værdiforøgelse, som Gaarden ved samme har erholdt, ham tilgode, ligesom der ogsaa bliver at tage Hensyn til de Forbedringer, som Brugeren selv har bekostet ved Eiendommen, og for hvilke der ved Fæstefratrædelse vilde kunne fordres Erstatning, saavel som til de særegne Begunstigelser, der ved Erektionsbreve for Fideikommisser eller ved andre Dispositioner maatte være indrømmede Godsets Bønder. To Trediedele af denne Taxationssum er Salgsprisen.

§ 10.

Af Gaardens Salgspris, beregnet som i § 9 foreskrevet, tilsvares Kjøberen først det fem og tyvedobbelte Beløb af samtlige Ydelsler, der aarligt paahvilede Gaarden ifølge Fæstebrevet eller Forpagtningskontrakten. Sæden beregnes til Penge efter Gjennemsnittet af de sidste 24 Aars Kapitelstaxter, de tvende høieste og de tvende laveste Aar fradragne, og den aarlige Værdi af de øvrige Ydelsler bestemmes ved Taxation.

Haves Gaarden i Fæste, skal det, der bliver tilbage af Salgsprisen, tilsvares med et saa stort Beløb, som med Rente og Rentens Rente (til 4 pCt. aarlig) vilde give denne tilbageblivende Del fra den Tid, Kjøbesummen begynder at forrentes, indtil Udløbet af Fæstetids eller den fæstebesiddende Enkes Levetid, beregnet efter den nærværende Lov vedføjede Tabeller. Dog bliver herved at iagttage, at, saafremt Fæstetiden er gift, og Levetiden, beregnet efter Hustruens Alder, vilde give et fordelagtigere Resultat for Fæstebesiddelsens Variagthed, end naar den beregnes efter hans egen Alder, da lægges den Middeltid til Grund, som udkommer, naar Hensyn tages baade til Mandens og Konens formodede Levetid efter Tabellen. For at imidlertid Hustruens Alder saaledes skal kunne medtages i Beregningen, maa Egtetabellen være indgaaet før denne Lovs Kundgjørelse.

Haves Gaarden i Forpagtning efter Frd. 15de Juni 1792 paa et bestemt Tidrum, lægges dette ligefrem til Grund ved Beregningen af det Beløb, hvormed det, der bliver tilbage af Taxationssummen, skal tilsvares.

§ 11.

Skulde Godseieren antage, at der ved Afstaaelsen af noget til Fæstegaarden hørende Grundstykke paa Grund af dettes Veliggenhed eller andre saadanne Forhold vilde paaføres ham et særegent Tab, kan han herom fremsætte sin Paaastand for Taxationskommissionen, som ved Mægling imellem Parterne bør søge at tilvejebringe en mindelig Udjævning af dette Punkt, og, dersom en saadan ikke kan opnaas, ved Kjendelse afgjøre, hvorvidt saadanne enkelte mindre Dele bør affondres fra Fæstegaarden og forbeholdes Jorddrotten, imod en forholdsmæssig Afgang i den efter § 9 bestemte Kjøbesum. I Tilfælde af en saadan Frastikelse er dog Brugeren, i Mangel af anden Overenskomst herom, berettiget til at beholde det affondrede Grundstykke til Benyttelse paa samme Maade som hidtil, saalænge han eller hans Enke beholder Gaarden, imod at han derfor vedbliver at svare en forholdsmæssig Del af de hidtilværende aarlige Afgifter.

§ 12.

De Bevillinger til ved Fæsteledighed at inddrage Fæstetjord, som maatte være meddelte forinden nærværende Lovs Kundgjørelse, beholde i Almindelighed deres Retskraft, uanset Bestemmelserne i denne Lov. Dog har Godseieren, saafremt en saadan Bevilling ikke lyder paa eet eller flere bestemte Fæstetæder, men paa Fæstetjord i Almindelighed, førend denne Lov kommer til Anvendelse, bestemt at opgive for Indenrigsministeren, hvilke Tønder han vil have den anvendt paa, da han ellers ikke kan benytte samme.

Efterlade de nuværende Fæstere af disse Gaarde sig Livsarvinger eller Svigerbørn, da bliver der af Statskassen at udbetale til disse det Beløb, som ifølge § 9 skulde have